

[Handelsministeren.]

fattelse, at landsbevillingsnævnet i sit virke som ankeinstans i for høj grad har tilsidesat de kommunale afgørelser af bevillingsspørgsmål.

Kritikken er siden fulgt op fra politisk hold bl. a. under behandlingen af det af medlemmer af kristeligt folkeparti den 4. december 1975 fremsatte forslag til ændring af restaurations- og hotelloven.

De modtagne henvendelser er, som det vil fremgå af de almindelige bemærkninger til forslaget, forelagt landsbevillingsnævnet, der har afgivet en redegørelse af 6. august 1976. Redegørelsen er optrykt som bilag til lovforslaget.

I redegørelsen, til hvilken jeg i øvrigt skal tillade mig at henvise, fremkom landsbevillingsnævnet med indstilling om ændringer i lovgivningen, som jeg skal komme tilbage til i det følgende.

På baggrund af de foreliggende henvendelser mener jeg, som allerede indledningsvis berørt, at kunne konstatere, at kritikken mod loven og dens administration stort set kan sammenfattes i 3 punkter:

- 1) at lovens ædruelighedsmæssige sigte ikke i tilstrækkelig grad er tilgodeset,
- 2) at restaurationsetableringen har fået et for stort omfang, samt
- 3) at der ved den tilvebragte ankeinstans er sket en forrykkelse af kompetencen ved bevillingsudstedelsen.

Jeg skal opholde mig lidt ved disse 3 punkter.

1) Som det fremgik af indenrigsministerens skriftlige redegørelse før valget vedrørende de forskellige sider af alkoholproblemerne – fortryk af Folketingets Forhandlinger 1976-77, 1. samling, sp. 4032-4067 – har der ikke siden restaurationslovens ikrafttræden været stigning i det samlede alkoholforbrug på restaurationer. Stort set har forbruget været uforandret over hele perioden. Den almindelige stigning må derfor skyldes et øget alkoholforbrug andetsteds, herunder i hjemmene. Lovrevisionen i 1970 kan ikke indregnes blandt stigningens årsager.

Dermed er naturligvis ikke sagt, at der ikke er mulighed for at påvirke forbruget og dermed måske ædrueligheden gennem restaurationslovgivningen, men der kan nok være grund til at understrege, at mulighederne for at mindske et voksende alkoholforbrug gennem ændringer af denne lov må anses for begrænsede.

Landsbevillingsnævnet har imidlertid i sin redegørelse – og jeg synes med rette – peget på mangelen på en mere præcis instruktion af bevillingsmyndighederne med hensyn til, hvilke kriterier der bør gælde ved bevillingsudstedelse. Nævnet fremhæver en række forhold, hvor en sådan præcisering kan komme på tale.

Jeg deler nævnets opfattelse på dette punkt, og det er derfor i lovforslagets § 1, nr. 7, udtrykkelig angivet, at samfundsmæssige, ædruelighedsmæssige og dermed sammenhængende hensyn skal iagttages ved meddelelse af alkoholbevilling, og det er yderligere i lovforslaget præciseret, at disse hensyn skal tilgodeses ved bevillingsmyndighedernes vurdering af

- a) bevillingsansøgerens forretningsmæssige kvalifikationer,
- b) bevillingsansøgerens økonomiske forhold og finansieringsplan,
- c) størrelse, indretning og karakter i øvrigt af restaurationsvirksomheden,
- d) dennes beliggenhed i forhold til eventuel miljøplan og
- e) konkrete ædruelighedsmæssige og dermed sammenhængende sociale og politimæssige hensyn.

Jeg tror, at en sådan ordning, der giver bevillingsmyndighederne adgang til – vejledet af en præcisering i retningslinierne af de hensyn, myndighederne skal have for øje – i større grad at udøve konkrete skøn ved behandlingen af bevillingsansøgninger, vil kunne bidrage til en ædruelighedsmæssigt heldig udvikling, uden at den ved loven allerede opnåede liberalisering sættes over styr.

Med hensyn til adgangen til at fratage bevillinger finder landsbevillingsnævnet, at den ved den nugældende § 18 anlagte procedure er for omstændelig, hvilket formentlig er grunden til, at den kun har været brugt ganske få gange.

I overensstemmelse med landsbevillingsnævnets indstilling foreslås en ændret affattelse af § 18, stk. 1, jfr. lovforslagets § 1, nr. 9, hvorved proceduren simplificeres. Jeg finder, at en øget anvendelse af en sådan bestemmelse ikke kan frakendes ædruelighedsmæssig betydning, og dette har jeg til hensigt yderligere at understrege over for bevillings- og politimyndighederne i det cirkulære, der vil blive udsendt i tilslutning til loven. Jeg tror endvidere, at det vil kunne have en ædruelighedsmæssig betydning, hvis kommunalbestyrelserne får mulighed for at begrænse eller betinge en bevilling. Med